

Tako je Tine kar naenkrat dobil štiri najlepše zajčke. Samega veselja bi bil rad zavriskal. Srce mu je prekipevalo radosti in gnalo nove življenske sile v oslabele ude. Že drugi dan je čutil toliko moči v sebi, da je lahko vstal in šel k novemu zajčnjaku z belimi zajčki.

„Oj vi zajčki, bolosrajčki,“ jih je ves vesel pozdravil prvokrat na svoji tratici. Tu je bilo zdaj njegovo kraljestvo, tu se je učil in telovadil. Zajčki pa so se zbirali okrog njega in se množili kot zvezde na nebu. Tine pa jih je znal tudi tako skrbno gojiti, da je postal prvi zajčar v celi vasi in je prekosil še celo Drejčka. Zato je pa pozimi tudi nosil lepo gorko kučmo in svetle škornjice; zato se je njegovo premoženje v nabiralniku naglo množilo. Tako se je vse srečno izteklo pred ljudmi; dobri Tine pa tudi ni pozabil na to, kaj je dolžan storiti kristjan, ki je zašel premišljeno s prave poti. Takoj prihodnjo nedeljo se je ponižal in opravičil tudi pred Bogom. Kako je bil potem hvaležen, da nam je Sin božji postavil sveto izpoved!

Kadar je pa prišla zopet zelena pomlad in je nastopilo gorko poletje, je stal Tine ponosno med belimi zajčki, ki so bili lepi kot bele meglice na modrem nebu. Vriskal je, da je odmevalo od visokih gorâ, in prepeval lepe zajčarske pesmice. Tujci, ki so se vozili po gladki cesti v sveilih kočijah, so se ustavljali in poslušali, ko je pel Tine najlepšo zajčarsko:

Odprite vsi vrata,
k vam zajčki gredó,
v zelenih košarčah
cekine nesó!

Rak in vodni drsalec.

(Basen.)

Goplo poletno solnce je obsevalo vodne prebivalce in rastlinè starega jarka. Iz luknje je pogledal rak, da opazuje vreme.

Na povešenem listu kalužnice pa se je veselo zazibal vodni drsalec.

„Ha, ha, splašeni vitez pogleduje v viteških oklepih iz svojega temnega skrivališča! Dober dan, gospod rak!“

„Da, da, viteški je naš rod,“ ogласi se rak, „zato ga pa zasmeh vodnega drsalca, ki spada v rod stenic, ne more zadeti v živo.“

Vodni drsalec ni vedel odgovora. Da pokrije svojo jezo, jel se je urno drsati po vodi semtertja.

Nad jarkom pa je švignila lastavica in hlastnila po nemirnežu.

„Prepirljivec,“ mislil si je rak, „izzval si s tem sam svojo nesrečo!“

Zvonimir Maslè.

